

DOMNULUI PROF. UNIV. DR. VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 11 alin. (1) pct. A lit. a), art. 15 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată,

formulăm următoarea:

OBIECȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal

și

a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal

Astfel, semnatarii sesizării contestă constituționalitatea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare*

a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, (adoptată cu încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) rap. la art. 141 și art. 16 alin (1) din Constituția României, art. 1 alin. (5) raportat la dispozițiile Legii nr. 24, 2000, art. 1 alin (3), (4) și (5), art. art 21 alin (3), art. 23 alin. (1), art. 26, art. 61 alin. (1), art. 65 alin 2 lit h, art. 115 alin. (4) și (6), art. 124, art. 131, art. 132 alin. (1), art. 147 alin. (4) din Constituția României), și a Legii de aprobare a acesteia, pentru următoarele considerente:

I. *Situația de fapt*

La data de 16 februarie 2016, Curtea Constituțională prin decizia nr. 51 a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Nalini Ziya, Nalini Noori și Hosseini Seyed Mehdi în Dosarul nr. 52.586/3/2011* al Tribunalului București - Secția I penală și constată că sintagma "*ori de alte organe specializate ale statului*" din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională.

Decizia nr. 51/2016 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din **14 martie 2016**.

La data de **11 martie 2016** Guvernul României a adoptat OUG nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal prin care a adus modificări și completări :

- Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală;
- Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară;

- Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracrișunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;
- Legii nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României.

OUG nr. 6/2016 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din 14 martie 2016 și a fost înregistrată la Senat sub nr.B122 din 14.03.2016.

În ședința din 09 mai 2016, Senatul a adoptat *Proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executarea a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal* (înregistrat la Senat sub nr. L173/2016), în condițiile art. 115 alin. (5) teza a III-a din Constituția României.

Proiectul de lege a fost înaintat la Camera Deputaților fiind înregistrat la B.P.I. sub nr. 352/10.05.2016, iar ulterior devenind PL-x nr. 250/2016.

Camera Deputaților a adoptat acest proiect de lege în ședința din data de 16.11.2021.

II. Critici de neconstituționalitate

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă,

alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern.

Curtea este competentă să analizeze în cadrul controlului de constituționalitate *a priori* ce privește legea de aprobare însăși îndeplinirea de către ordonanța de urgență aprobată a condițiilor prevăzute de art.115 alin.(4) și (6) din Constituție.

În cadrul controlului de constituționalitate *a priori* exercitat asupra legilor de aprobare a ordonanțelor, se poate contesta și, implicit, Curtea poate efectua controlul atât asupra aspectelor de constituționalitate extrinsecă, cât și a celor de constituționalitate intrinsecă privind ordonanța astfel aprobată, așadar asupra tuturor condițiilor impuse de art.115 – Delegarea legislativă, în privința adoptării ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

II. 1. Motive de neconstituționalitate extrinsecă a OUG nr. 6/2016

II. 1.1. Încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

Având în vedere dispozițiilor art.115 alin.(4) din Constituție, precum și jurisprudența Curții Constituționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Existența unei situații extraordinare lipsește cu desăvârșire din preambulul ordonanței de urgență. Lipsește, de asemenea, orice referire temeinică privind necesitatea reglementării, ori a unor consecințe negative în cazul amânării adoptării actului normativ.

Motivarea urgenței adoptării ordonanței în chiar cuprinsul acesteia este o cerință constituțională esențială pentru existența statului de drept, pentru stabilitatea și predictibilitatea cadrului legislativ și pentru respectarea excepției de la statutul constituțional al Parlamentului ca unică autoritate legiuitoare a țării prin procedura delegării legislative.

Preambulul Ordonanței de Urgență nr. 6/2016 are următorul cuprins:

*”Având în vedere faptul că la data de 16 februarie 2016, prin Decizia nr. 51/2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând faptul că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), conform cărora România este stat de drept, în care drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sunt garantate, și că sintagma "**ori de alte organe specializate ale statului**" supusă controlului nu respectă condițiile de calitate inerente unei norme legale, sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității,*

luând în considerare faptul că metoda specială a supravegherii tehnice, în sine, nu este afectată de criticile de neconstituționalitate reținute de Curte, dar fără punerea în acord a legislației cu normele constituționale considerate a fi încălcate nu ar fi posibilă recurgerea la probe de acest fel în cadrul urmăririi penale pe o durată care nu poate fi estimată, astfel încât, în activitatea de realizare

a interesului social general pe care sunt chemate să îl apere organele judiciare, se creează premisa unei lacune operaționale,

ținând cont de împrejurarea că activitatea unităților de parchet ar fi în mod serios afectată în absența sprijinului tehnic și a resurselor umane specializate pentru managementul unei infrastructuri de comunicații, atât din punctul de vedere al operativității efectuării actelor de urmărire penală, cât și sub aspectul administrării unui probatoriu complet pe baza tuturor metodelor de investigare prevăzute de Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență”.

Potrivit art. 147 alin. 4 din Constituție ”Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.

Cu toate că la data adoptării OUG nr. 6/2016 (11.03.2016), Decizia CCR nr. 51/2016 nu era publicată în Monitorul Oficial și nu producea efecte juridice, ea fiind publicată la data de 14.03.2016, în preambulul OUG nr. 6/2016 se invocă această decizie.

Chiar și în aceste condiții, în preambulul OUG nr. 6/2016 se invocă că metoda specială a supravegherii tehnice, în sine, nu este afectată de criticile de neconstituționalitate reținute de Curte în Decizia nr. 51/2016.

Examinând preambulul OUG nr. 6/2016 se observă că existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența acesteia sunt justificate de Guvern prin faptul că "nu ar fi posibilă recurgerea la probe în cadrul urmăririi penale" și că ar fi afectată activitatea unităților de parchet în absența sprijinului tehnic și a resurselor umane specializate pentru managementul unei infrastructuri de comunicații, atât din punct de vedere al operativității efectuării actelor de urmărire penală, cât și sub aspectul administrării unui probatoriu complet pe baza tuturor metodelor de investigare.

Or, împrejurarea declarării ca neconstituțională a sintagmei "ori de alte organe specializate ale statului" din conținutul prevederilor art.142 alin 1 Cod procedură penală nu se poate constitui într-o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată. Ea nu corespunde exigențelor art. 115 alin. (4) din Constituție, din moment ce pentru continuarea activității unor structuri din cadrul Ministerului Public exista un cadru adecvat astfel încât activitatea, atribuțiile și obligațiile acestora să poată continua. Guvernul putea să redacteze un proiect de lege și să îl depună la Parlament pentru a fi dezbătut și adoptat în procedură de urgență, ceea ce ar fi condus la respectarea rolului Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

Mai mult, art. II pct. 1 și art IV mențin aceeași manieră de reglementare și aceleași soluții legislative de principiu neconstituționale, ca și cele cuprinse în sintagma "alte organe specializate ale statului" din cuprinsul art 142 alin. (1) Cod procedură penală declarate neconstituționale prin Decizia nr. 51/2016.

Se poate observa astfel că raportat la conținutul OUG nr. 6/2016, numărul mare de acte normative pe care le modifică, motivarea ordonanței de urgență este deficitară în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție.

II. 1.2. Încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

Potrivit art. 115 alin. (6) din Constituția României ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

Or, OUG nr. 6/2016 a fost adoptată cu încălcarea acestor dispoziții.

Pe de o parte, având în vedere obiectul acestei ordonanțe de urgență, respectiv acela de a reglementa unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, precum și pct. 48 din Decizia CCR nr. 21/2016 potrivit căruia măsurile de supraveghere tehnică afectează viața intimă, familială și privată și secretul corespondenței, se poate observa că OUG nr. 6/2016 afectează drepturi fundamentale.

Pe de altă parte, OUG nr. 6/2016 afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului: Înalta Curte de Casație și Justiție, Ministerul Public, Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale

Legii fundamentale)” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.1.257 din 7 octombrie 2009). Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au „statut constituțional” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.73 din 6 februarie 2009).

Astfel, Curtea a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr.104 din 20 ianuarie 2009), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr.1.008 din 7 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr.1.257 din 7 octombrie 2009), Ministerul Public (Decizia nr.297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.328 din 18 mai 2010).

În privința înțelesului sintagmei „*afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului*”, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr.230 din 9 mai 2013, a statuat că aceasta vizează „*toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc*”.. De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr.1.105 din 21 septembrie 2010).

Art. I , Art. II pct 2 și 3, III, V din OUG nr. 6/2016 afectează regimul Ministerul Public și ministerelor în cadrul cărora sunt angajați organele de cercetare penală specială, lucrătorii specializați din cadrul poliției, ofițerii și agenții de poliție judiciară, specialiștii în diverse domenii etc.

Art. II pct. 1 afectează regimul ICCJ deoarece stabilește în competența acesteia noi competențe de verificare a modului de punere în aplicare în cadrul

Centrului Național de Interceptare a Comunicațiilor a supravegheților tehnice realizate de organele de urmărire penală, fiind afectate astfel și resursele materiale și financiare ale acestuia și încărcându-se totodată volumul de activitate al judecătorilor ICCJ.

Art. II. Pct. 1 și art. IV afectează regimul CSAT.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 14/1992 "Serviciul Român de Informații este serviciul organizat de stat specializat în domeniul informațiilor privitoare la siguranța națională a României, parte componentă a sistemului național de apărare, activitatea sa fiind organizată și coordonată de Consiliul suprem de Apărare a Țării.

Activitatea Serviciului Român de Informații este controlată de Parlament. Anual sau când Parlamentul hotărăște, directorul Serviciului Român de Informații prezintă acestuia rapoarte referitoare la îndeplinirea atribuțiilor ce revin Serviciului Român de Informații, potrivit legii.

În vederea exercitării controlului concret și permanent, se constituie o comisie comună a celor două Camere.

Organizarea, funcționarea și modalitățile de exercitare a controlului se stabilesc prin hotărâre adoptată de Parlament".

Prin OUG 6/2016 s-a prevăzut existența în cadrul Serviciului Român de Informații a Centrului Național de Interceptare a Comunicațiilor și i s-au stabilit atribuții pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, activitatea acestuia fiind verificată de președintele ICCJ sau de un judecător desemnat de acesta. Se poate constata astfel că a fost afectat regimul CSAT.

II. 1.3. Încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) raportat la art. 141 și art. 16 alin. (1) din Constituția României și art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit jurisprudenței constante a CCR¹:

Art. 141 din Constituție se rezumă doar la consacrarea rolului Consiliului Economic și Social de organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului, iar pentru detalii privind domeniile de specialitate în care acesta este consultat, textul face trimitere la legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.

Norma constituțională, exprimând sintetic rolul pur consultativ pentru Parlament și Guvern al Consiliului Economic și Social, nu face niciun fel de referire expresă la obligația inițiatorilor proiectelor de acte normative de a solicita avizul consultativ al Consiliului Economic și Social și nici cu privire la mecanismele de consultare a acestui organ consultativ, acestea fiind tratate în legea de organizare și funcționare a acestuia, la care Legea fundamentală face trimitere.

Curtea a reținut că nesolicitarea obligatorie a avizului consultativ al Consiliului Economic și Social nu poate avea drept consecință neconstituționalitatea actului normativ respectiv, **numai prin raportare la art. 141 din Constituție.**

Însă, **prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (3) și alin. (5) coroborate cu cele ale art. 141 din Constituție**, Curtea Constituțională a statuat că **este obligatorie solicitarea avizului Consiliului Economic și Social**, în cazul în care proiectul de lege vizează vreunul din domeniile de specialitate prevăzut de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 248/2013 *privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social.*

Potrivit avizului Consiliului Legislativ nr. 211/14.03.2016 "Proiectul de ordonanță de urgență are ca obiect **reglementarea unor măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, prin intervenții legislative asupra actelor normative incidente în această materie, ca urmare a admiterii de către Curtea Constituțională, la data de 16 februarie 2016, prin Decizia nr.51/2016, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.142 alin. (1) din Codul de procedură penală, în ceea ce privește sintagma „ori de alte organe specializate ale statului”**"

Or, potrivit parag. 48 din Decizia nr. 51/2016 măsurile de supraveghere tehnică limitează (afectează) dreptul la viața intimă, familială și privată și secretul corespondenței.

Se poate constata astfel că OUG nr. 6/2016 conține norme care reglementează domenii de specialitate ale Consiliului Economic și Social, respectiv **drepturile și libertățile cetățenești**.

Potrivit dispozițiilor art. 141 din Constituție și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013, acestea prevăd obligația inițiatorilor de proiecte sau propuneri legislative de a solicita avizul Consiliului Economic și Social în cazul în care reglementările preconizate vizează domeniile de specialitate ale Consiliului.

În acest sens, se observă că legea criticată vizează unul dintre aceste domenii, respectiv **drepturile și libertățile cetățenești**, prevăzute de art. 2 alin (2) lit. g) din Legea nr. 248/2013. Prin urmare, era **obligatoriu să fi fost solicitat avizul Consiliului Economic și Social**, în sensul consultării acestuia, ca organ de specialitate consultativ al Parlamentului și al Guvernului, neavând relevanță dacă legiuitorul, în opera sa de legiferare, ar fi ținut sau nu seama de conținutul acestuia.

Totodată, **art. 9 alin. (1) din Legea nr. 24/2000** prevede că "în cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării".

Or, în ceea ce privește OUG nr. 6/2016, un asemenea aviz nu a fost solicitat nici că către inițiator.

Acest aspect reiese din chiar Expunerea de motive a proiectului de lege, respectiv din lipsa vreunei mențiuni în Expunerea de motive la Secțiunea a 6-a, pct.5 lit c) Informații privind avizarea de către Consiliul Economic și Social.

În lipsa solicitării avizului cu prilejul elaborării și adoptării OUG nr. 6/2016, reiese că au fost nesocotite prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. Ignorarea principiului constituțional al obligativității respectării legii în cursul procedurilor parlamentare de legiferare ar plasa Guvernul pe o poziție privilegiată, interzisă de principiul constituțional al egalității, consacrat de art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia „Nimeni nu este mai presus de lege”.

Curtea a mai subliniat, în jurisprudența sa, că principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementate de art. 1 alin. (3) din Constituție, impune ca atât exigențele de ordin procedural, inclusiv obținerea avizelor, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării.

Având în vedere dispozițiile constituționale și legale citate, **absența solicitării avizului** Consiliului Economic și Social **este de natură să susțină neconstituționalitatea extrinsecă a legii, în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) și (5), coroborate cu cele ale art. 141 din Constituție.**

Potrivit dispozițiilor art. 141 din Constituție Coroborate cu art. 2 alin. (1) și al. (2) lit. g) din Legea nr. 248/2013 impun obligativitatea solicitării acestui aviz și nu există nicio derogare în Constituție sau în Legea nr. 248/2013 care să prevadă că această obligativitate nu mai subzistă în cazul unei situații de excepție sau urgență.

În concluzie, pentru motivele prezentate anterior solicit Curții Constituționale să constate că OUG nr. 6/2016, în integralitatea sa, este neconstituțională pentru motivele de neconstituționalitate extrinsecă invocate.

II. 1.4. Încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție raportat la dispozițiile Legii nr. 24/2000 și art. 147 alin. (4) din Constituție

OUG nr. 6/2016 a fost inițiată, elaborată și adoptată cu încălcarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000, fiind astfel încălcat principiul legalității reglementat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel,

- au fost încălcate dispozițiile art. 6 alin. (1) și art. 7 alin. (1) –(4) din Legea nr. 24/2000, deoarece nu instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o mai mare stabilitate și eficiență legislativă, soluțiile pe care le cuprinde nu au fost temeinic fundamentate și nu s-a efectuat o evaluare preliminară a impactului, mai ales asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;
- conține dispoziții care încalcă dispozițiile art. 8 din Legea nr. 24/2000, aspecte care sunt menționate și în observațiile Avizului Consiliului legislativ nr. 211/14.03.2016. Cu toate acestea, nu s-au avut în vedere la definitivarea proiectului de OUG observațiile și propunerile Consiliului Legislativ și nici nu a fost motivată neacceptarea acestora în cuprinsul actului de prezentare a proiectului sau într-o notă însoțitoare, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 10 alin. (4) din Legea nr. 24/2000;
- nu a fost examinată în activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectului de OUG practica Curții Constituționale în domeniu, proiectul

încălcând numeroase decizii ale Curții, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 21 din Legea nr. 24/2000;

- Expunerea de motive și nota de fundamentare nu conțin evaluarea impactului OUG nr. 6/2016 menționate la secțiunile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 24/2000. Totodată, nu au fost prezentate distinct în acestea: elementele obiective ale situației extraordinare care impune reglementarea imediată, nefiind suficientă utilizarea procedurii parlamentare de urgență, precum și eventualele consecințe care s-ar produce în lipsa luării măsurilor legislative propuse (art. 31 alin 1 lit a); impactul asupra bugetului general consolidat în condițiile în care la Secțiunea a 4-a, pct 7 din Expunerea de motive se menționează în mod expres că art. 66 din Legea nr. 304/2004 va genera cheltuieli bugetare (art. 31 alin 1 pct. c);
- Nu a fost întocmit un studiu de impact prevăzut de art 33 din Legea nr. 24/2004, fiind încălcate dispozițiile art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000.

II.2. Motive de neconstituționalitate intrinsecă a OUG nr. 6/2016

În raport cu conținutul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, considerăm că se impune constatarea de către Curtea Constituțională a **încălării dispozițiilor art. 1 alin (3), (4) și (5), art. art 21 alin (3), art. 23 alin. (1), art. 26, art. 61 alin. (1), art.**

65 alin 2 lit h, art. 115 alin. (6), art. 124, art. 131, art. 132 alin. (1), art. 147 alin. (4) din Constituția României.

Prin Decizia CCR nr. 51/2016 din 16 februarie 2016 s-a constatat că sintagma "ori de către alte organe specializate ale statului" din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece încalcă art. 1 alin. 3 din Constituție referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenești și art. 1 alin. (5) din Constituție, sintagma nu respectă condițiile de claritate inerente unei norme legale, sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității.

În preambulul OUG se arată că metoda specială a supravegherii tehnice, în sine, nu este afectată de decizia CCR și este necesară alinierea legislației cu normele constituționale încălcate, întrucât fără această aliniere nu ar fi posibilă recurgerea la probe de acest fel în cadrul urmăririi penale pe o durată care nu poate fi estimată, astfel încât în realizarea activității de realizare a interesului social general apărut de organele judiciare, se creează premisa unei lacune operaționale.

Se invocă serioasa afectare a activității unităților de parchet, în absența sprijinului tehnic și a resurselor umane specializate pentru managementul unei structuri de comunicații, atât din punct de vedere al operativității efectuării actelor de urmărire penală, cât și sub aspectul administrării unui probatoriu complet, pe baza tuturor metodelor de investigație prevăzute de CPP.

Articolul I din OUG nr. 6/2016 modifică și completează Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție și art. 147 alin. (1) din Constituție. Astfel:

Prin art. I pct. 1 se modifică art. 57 din CPP, în sensul că:

- organele de cercetare penală specială efectuează acte de urmărire penală numai în condițiile art. 55 alin. (5) și (6) Cod procedură penală, corespunzător structurii din care fac parte;

- organele de cercetare speciale pot efectua, în cazul infracțiunilor împotriva securității naționale, prevăzute în Titlul X din CP și infracțiunilor de terorism, din dispoziția procurorului **punerea în aplicare** a mandatelor de supraveghere tehnică.

Prin art. I pct. 2 se modifică art. 142 din CPP, în sensul că Procurorul pune în **executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției.**

Prin art. I pct. 3 se introduce un nou alineat după art. 142 alin. 1, respectiv art. 142 alin. 1 ind. 1, astfel încât procurorul, organele de cercetare penală sau **lucrătorii specializați din cadrul poliției** folosesc nemijlocit sistemele tehnice și proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea și confidențialitatea datelor colectate.

Prin art. I pct. 4 se aduc modificări în sensul că furnizorii de rețele publice de telecomunicații ..., sunt obligați să colaboreze cu procurorul, organele de cercetare penală sau **lucrătorii specializați din cadrul poliției**, în limitele

competenței acestora, pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică.

Potrivit Codului de procedură penală, „participant la procesul penal” = „subiect procesual care îndeplinește acte în vederea realizării scopului procesului penal, în ansamblul său, după reguli specifice, în funcție de poziția procesuală pe care o are, de conținutul drepturilor și obligațiilor ori de sfera atribuțiilor pe care le exercită, în legătură cu procesul penal”.

Potrivit art. 29 din Codul de procedură penală, participanții în procesul penal sunt organele judiciare, avocatul, părțile, subiecții procesuali principali, precum și alți subiecți procesuali.

Organele judiciare sau organele specializate ale statului care realizează activitatea judiciară în procedura penală sunt cele de la art. 30 CPP sunt subiecți procesuali oficiali care exercită atribuții în cadrul procedurilor penale, având funcții judiciare în scopul efectuării actelor și luării măsurilor prevăzute de lege și fac parte din desfășurarea procesului penal.

Actele de procedură penală sunt realizate de organe administrative cu atribuții judiciare, respectiv poliția judiciară și organele de cercetare penală specializate, organele judiciare propriu-zise (Ministerul public) și puterea judecătorească (judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară și instanțele judecătorești).

Funcția de urmărire aparține exclusiv procurorului, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților aparține exclusiv judecătorului de drepturi și

libertăți, funcția de filtru de legalitate aparține exclusiv judecătorului de cameră preliminară și funcția de judecată aparține exclusiv instanțelor judecătorești.

Organele de urmărire penală sunt cele prevăzute la art. 55 alin. 1, urmărirea penală fiind realizată exclusiv de Ministerul Public, prin procurori și de organele de cercetare penală, urmărirea penală având caracter unitar, compus din două categorii de organe de urmărire penală.

Organele de cercetare penală nu se confundă cu organele de constatare de la art. 61 și 62 CPP, care întocmesc doar acte de constatare și sesizează organele de urmărire penală și nici cu investigatorii sub acoperire, a căror utilizare în procesul penal este supusă autorizării, reprezentând un metodă specială de cercetare, care derogă de la dreptul comun în materia probelor.

Organul de cercetare penală își desfășoară activitatea sub supravegherea Ministerului Public, care dă dispoziții obligatorii organului de cercetare penală și nu participă sub nici o formă la judecarea cauzei penale.

Ministerul Public este organ de urmărire penală, dar nu este organ de cercetare penală.

Conform art. 55 alin 1 lit. b și c CPP, organele de cercetare penală sunt organele de cercetare ale poliției judiciare și organele de cercetare penală speciale.

Organele de cercetare penală speciale, potrivit art. 55 alin. 5 CPP, sunt alcătuite din ofițeri anume desemnați în condițiile legii, care au primit avizul

conform al PICCJ și sunt enumerate la art. 57 alin. 2 în funcție de specializarea structurii din care fac parte.

Scopul legiuitorului pentru menținerea organelor de cercetare specială în Codul de procedură penală este de a crea o competență pentru cercetarea infracțiunilor comise de militari și pentru cercetarea infracțiunilor de corupție și de serviciu săvârșite de personalul navigant al marinei civile.

Atribuțiile organelor de cercetare speciale sunt restrânse la infracțiunile de competența instanțelor militare, întrucât nu există o poliție judiciară militară, specializată în cercetarea infracțiunilor săvârșite de militari, în actuala reglementare poliția militară neavând atribuții de organ de cercetare penală.

Urmărirea penală se desfășoară sub controlul procurorului, care are rol decizional suprem asupra administrării probelor. Supravegherea tehnică fiind un procedeu probatoriu, numai procurorul poate să decidă dacă se impune administrarea probelor care ar rezulta din acesta, cu autorizarea judecătorului de drepturi și libertăți, la propunerea procurorului. Pentru procedura de autorizare a măsurii supravegherii tehnice, procurorul trebuie să ia inițiativa de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți în vederea încuviințării procedurii probatorii, drept rezervat exclusiv procurorului, ce nu poate fi exercitat de organele de cercetare penală. Organele de cercetare penală, dacă consider necesar, pot formula prin referat o propunere în acest sens procurorului.

Pentru dispunerea măsurii supravegherii tehnice de către judecătorul de drepturi și libertăți.

La parag. 27 din Decizia CCR nr. 51/2016, Curtea a reținut că ” *expunerea de motive nu conține însă explicații referitoare la introducerea în actul de reglementare procesual penală, pe lângă procuror și organele de cercetare penală, a lucrătorilor specializați din cadrul poliției și a altor organe specializate ale statului și, cu atât mai puțin, o explicație referitoare la organele avute în vedere de legiuitor cu ocazia reglementării acestei din urmă sintagme*” și a constatat că este neconstituțională sintagma ”altor organe specializate ale statului” cu a căror neconstituționalitate a fost sesizată.

Or, art. I pct. 2, 3 și 4 din OUG nr. 6/2016 prevăd că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică poate fi efectuată de ”*lucrători specializați din cadrul poliției*” sintagmă care nu este definită.

Având în vedere faptul că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică are un caracter intruziv este obligatoriu ca măsurile de supraveghere tehnică să se realizeze într-un cadru normativ clar precis și previzibil atât pentru persoana supusă acestei măsuri, cât și pentru organele de urmărire penală și pentru instanțele de judecată. În caz contrar, s-ar ajunge la posibilitatea încălcării într-un mod aleatoriu/abuziv a unora dintre drepturile fundamentale esențiale într-un stat de drept: viața intimă, familială și privată și secretul corespondenței. Este îndeobște admis că drepturile prevăzute la art.26 și art.28 din Constituție nu sunt absolute, însă limitarea lor trebuie să se facă cu respectarea dispozițiilor art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, iar gradul de precizie a termenilor și noțiunilor folosite trebuie să fie unul ridicat, dată fiind natura drepturilor fundamentale limitate. Așadar, standardul constituțional de protecție a vieții intime, familiale și private și a secretului corespondenței impune ca limitarea acestora să se realizeze într-un cadru normativ care să stabilească expres, într-un mod clar, precis și previzibil care sunt organele

abilitate să efectueze operațiunile care constituie ingerințe în sfera protejată a drepturilor.

Este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de cercetare penală, care sunt organe judiciare, conform art.30 din Codul de procedură penală, precum și de către lucrătorii specializați din cadrul poliției, în condițiile în care aceștia pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară, în condițiile art.55 alin.(5) din Codul de procedură penală. Această opțiune nu se justifică, însă, în privința includerii, în cuprinsul art.142 alin.(1) din Codul de procedură penală, a sintagmei „lucrători specializați din cadrul poliției”, neprecizate în cuprinsul Codului de procedură penală sau în cuprinsul altor legi speciale.

Se poate constata că se aplică *mutantis muntadis* cele reținute de Curtea Constituțională prin decizia nr. 51/2016 și în privința sintagmei ”lucrători specializați din cadrul poliției”.

Invocăm și **observațiile Consiliului Legislativ de la pct 4 din Avizul Consiliului Legislativ nr. 211/14.03.2016 referitoare la sintagma ”lucrători specializați din cadrul poliției”** care nu au fost avute în vedere în procedura de elaborare și adoptare a OUG nr. 6/2016, fără nicio precizare, fiind **încălcate dispozițiile art. 10 alin. (4) din Legea nr. 24/2000.**

Totodată, soluția legislativă cuprinsă în art I din OUG nr. 6/2016 este în contradicție cu cele statuate de Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 26/2019, 302/2017, 22/2018 și 734/2017.

În privința art. I pct 1 din OUG nr. 6/2016, la pct 3 din Avizul Consiliului Legislativ nr. 211/14.03.2016 s-ar făcut următoarele observații și propuneri: ”

referitor la teza a doua a normei prevăzute pentru art.57 alin. (2), semnalăm că din redactarea textului rezultă că organele de cercetare penală speciale ar efectua **întotdeauna** punerea în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică în cazul respectivelor infracțiuni. O astfel de soluție legislativă apare a fi necorelată cu dispozițiile art.142 alin.(1), propus la art. I pct.2, potrivit cărora punerea în executare a supravegherii tehnice se face, ca regulă, de către procuror, care **poate dispune** ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală. Precizăm că din coroborarea normelor propuse cu dispozițiile art.141 referitoare la autorizarea unor măsuri de supraveghere tehnică de către procuror, ar putea rezulta că procurorul poate realiza supravegherea tehnică, pentru infracțiunile prevăzute la art.57 alin. (2), numai în cazul prevăzut la art.141, nu și atunci când se emite mandat de supraveghere tehnică, în condițiile art.140.

Pe de altă parte, în ceea ce privește teza a doua a art.57 alin.(2), întrucât categoria de organe de cercetare penală specială avută în vedere de text este distinctă de categoria reglementată în cuprinsul tezei întâi a normei, ar trebui ca și teza a doua să cuprindă o trimitere la dispozițiile art.55 alin.(5) și (6).

Pentru aceste motive, apreciem că termenul „efectueaza” ar trebui înlocuit cu sintagma „pot efectua, în condițiile art.55 alin.(5) și (6), precum și ale art. 142 alin.(1)”.

Aceste observații și propuneri ale Consiliului Legislativ nu au fost avute în vedere în procedura de elaborare și adoptare a OUG nr. 6/2016, fără nicio precizare, fiind **încalcate dispozițiile art. 10 alin. (4) și art. 8 din Legea nr. 24/2000.**

Totodată, la art. I pct 3 se folosește sintagma **”proceduri adecvate”** fără să fie definită, ceea ce lipsește de claritate și previzibilitate procedeele probatorii.

Din aceste motive sunt încălcate prevederile **constituționale cuprinse în art.1 alin.(3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art.1 alin.(5) care consacra principiul legalității.**

Articolul II pct. 1 din OUG nr. 6/2016 modifică și completează Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară:

Prevederile art. 2 pct. I referitoare la Centrul National de Interceptare a Comunicațiilor din cuprinsul **OUG nr 6/2016 încalcă următoarele articole din Constituția României: Art. 21 alin (3)** referitor la dreptul la un proces echitabil, **art. 26** privitor la viața privată, art. 28 privitor la secretul corespondentei, **art. 61 alin (1)** – Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a tarii, **art. 115 alin (6)** privitor la interdicția de emitere de ordonanțe de urgenta privitor la regimul instituțiilor fundamentale ale statului, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție și **art. 147 alin. (4) din Constituție.**

Cu încălcarea gravă a pactelor și tratatelor internaționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, cuprinse în Convenția Fundamentală pentru Drepturile Fundamentale ale Omului ratificată de Parlamentul României în 1994, precum și a dispozițiilor obligatorii ale unor hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg (vezi cazurile "*Dumitru Popescu vs Romania*"; "*Calmanovici vs Romania*"; "*Valentino Acatrinei vs. Romania*" etc), Serviciul Roman de Informații (continuator al fostei Securități din perioada comunistă) a continuat cu susținerea / pasivitatea unor factori politici și a unor președinți ai României să-și conserve și întărească poziția de autoritate națională

de interceptări a comunicațiilor de orice fel, sustrăgându-se de la orice control civil real.

Astfel, din 1989 și până în prezent, Serviciul Roman de Informații, în loc să asigure securitatea națională, prin aceasta înțelegându-se inclusiv dreptul la un proces echitabil, la viața privată și la secretul corespondenței, precum și la securitate juridică al cetățenilor, a acceptat, cu complicitatea unor factori politici, să i se confere calitatea de autoritate națională de interceptare a comunicațiilor, precum și pe cea de autoritate națională în domeniul cyberintelligence (controlul Internetului), prin acte normative secrete, situate în afara procesului legislativ, cu subminarea gravă și nescuzabilă a rolului constituțional al Parlamentului României de unică autoritate legiuitoare a țării.

Astfel, în baza unor hotărâri secrete ale CSAT (organ administrativ care nu are drept de legiferare) emise în timpul mandatelor fostului președinte Traian Băsescu, în cadrul Serviciului Roman de Informații au fost create două structuri care nu au personalitate juridică și care în fapt sunt unități militare, după cum urmează:

- Centrul National de Interceptare a Comunicațiilor, înființat în urma Hotărârii CSAT nr. 0068/2002, prin care SRI a fost desemnat ca "*autoritate națională în domeniul realizării interceptărilor și al relațiilor cu operatorii de telecomunicații*" (informația este relevată în preambulul Protocolului de Cooperare dintre PICCJ și SRI din februarie 2009 – declassificat la 29.03.2018). Prin această unitate militară sunt interceptate toate comunicațiile telefonice din România (telefonie fixă, GSM etc).

- Centrul National Cyberint, înființat printr-o alta hotărâre secreta a CSAT, cel mai probabil din 2009, prin care SRI a fost desemnat in calitate de "autoritate națională in domeniul cyberintelligence".

Prin aceasta unitate militara sunt interceptate toate comunicațiile purtate prin intermediul Internetului (bazele de date din site-uri, chat-uri, posta electronica/mail etc).

In fapt, în legislația publică a României, nu exista niciun act normativ prin care aceste entități sa fi fost vreodată înființate, deși asemenea structuri care se erijează in "autoritate nationala" in domeniul comunicațiilor de orice natură interferează flagrant cu drepturile fundamentale ale omului, pe care le restrâng fără a avea o lege de abilitare emisa de Parlamentul României, care sa le înființeze ca instituții și sa le acorde o structura organizatorica si reguli de funcționare.

De altfel, apetitul Serviciului Roman de Informații in a încălca brutal Drepturile Omului in Romania a fost dovedit public prin demascarea protocoalelor de colaborare încheiate in 2009 si ulterior in 2016 intre PICCJ si SRI, protocoale declarate ilegale (in totalitate cel din 2009 si parțial ilegal cel din 2016) de către Curtea Constituționala a României prin Decizia nr. 26/2019 publicata in MO nr. 193/12.03.2019.

Este de notorietate ca prin colaborarea ilegala cu marile parchete, in special cu DNA, Serviciul Roman de Informații a fost complice la generarea unor abuzuri incomensurabile, cu afectarea dreptului la viața, demnitate și la un proces echitabil a mii de romani trecuți abuziv prin proceduri judiciare interzise de lege si in care SRI si-a atribuit cu de la sine putere rol de organ de urmărire penală.

Astfel, in urma Deciziei Curții Constituționale nr. 51/16.02.2016 publicata in MO nr. 190/14.03.2016, s-a interzis SRI sa mai îndeplinească activități specifice organelor de urmărire penala, pe care acest serviciu le derula pe linia imixtiunii in dosare si a interceptării comunicațiilor, in principal prin intermediul Centrului National de Interceptare a Comunicațiilor (unitate militara).

În urma Deciziei Curții Constituționale nr. 51/16.02.2016, SRI a fost pus în situația de a abandona activitatea ilegala de urmărire penală, însă pentru a se acoperi lipsa de legalitate a calității sale de “autoritate națională” in materia interceptării comunicațiilor, în timpul Guvernului Ciolos a fost emisa OUG nr. 6/2016 privind unele masuri pentru punerea in executare a mandatelor de supraveghere tehnica dispuse in procesul penal, publicata in MO nr. 190/14.03.2016.

Prin OUG nr. 6/2016, a cărei neconstituționalitate o invocăm – cu precizarea ca din 2016 și până în prezent, în mod inexplicabil, Ordonanța nu a fost supusa controlului parlamentar potrivit art. 115, pct. (7) din Constituția României –, a fost introdusa pentru prima data in legislația publica a României sintagma “*Centrul National de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul SRI*”, deși anterior emiterii Ordonanței, așa cum am precizat mai sus, nu a existat niciun act normativ public care sa fi dispus înființarea Centrului National de Interceptare a Comunicațiilor.

Concret, in cuprinsul OUG 6/2016 au fost inserate următoarele texte:

Art. II. - Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, republicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificarile si completarile ulterioare, se modifica si se completeaza dupa cum urmeaza:

1. După articolul 30 se introduce un nou articol, articolul 30 indice 1, cu următorul cuprins:

Art. 30 indice 1. - (1) Semestrial sau ori de câte ori este nevoie, președintele Inaltei Curți de Casatie și Justitie sau unul dintre judecătorii anume desemnați de către acesta verifică modul de punere în aplicare în cadrul Centrului National de Interceptare a Comunicatiilor prevăzut de art. 8 alin. 2 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Roman de Informații, cu modificările și completările ulterioare, a supravegheților tehnice realizate de organele de urmărire penală.

(2) Verificarea prevăzută la alin. (1) se face în condițiile prevăzute prin Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Inaltei Curți de Casatie și Justitie".

Art. IV. - Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Roman de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 3 martie 1992, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 8, după alineatul 1 se introduc două noi alineate, alineatele 2 și 3, cu următorul cuprins:

"Pentru relația cu furnizorii de comunicații electronice destinate publicului, Centrul National de Interceptare a Comunicatiilor din cadrul Serviciului Roman de Informații este desemnat cu rolul de a obține, prelucra și stoca informații în domeniul securității naționale. La cererea organelor de urmărire penală, Centrul asigură accesul nemijlocit și independent al acestora la sistemele tehnice în scopul executării supravegheții tehnice prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. a) din Codul de

procedura penala. Verificarea modului de punere in aplicare in cadrul Centrului National de Interceptare a Comunicatiilor a executarii acestor supravegheri tehnice se realizeaza potrivit art. 30 indice 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare".

Chiar daca Art. II al Ordonanței face vorbire despre Centrul National de Interceptare a Comunicatiilor ca fiind „prevazut de art. 8 alin. 2 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea si functionarea Serviciului Roman de Informatii”, precizam ca sintagma: „modul de punere in aplicare in cadrul Centrului National de Interceptare a Comunicatiilor prevazut de art. 8 alin. 2 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea si functionarea Serviciului Roman de Informatii” constituie o înșelătorie legislativa, întrucât art. 8 alin. 2 din Legea 14/1992 a fost introdus prin aceeași Ordonanță de urgență.

Ca urmare a acestei înșelătorii legislative, daca azi se citește separat Legea 304/2004 modificata, cetățenii înțeleg ca Centrul ar fi fost înființat încă din 1992, prin articolul 8 din Legea 14/1992, când de fapt art. 8 a introdus pentru prima data in legislația României sintagma „Centrul National de Interceptare a Comunicatiilor” prin aceeași OUG nr. 6/2016. Practic, prin OUG nr. 6/2016 s-a comis o înșelătorie legislativa de proporții, pentru a crea impresia celor care lecturează azi Legea 304/2004 ca Centrul ar fi fost înființat încă din 1992, când in fapt el nu a fost niciodată înființat pana in prezent printr-un act normativ public.

In concluzie, semnatarii OUG nr. 6/2016 (fostul premier Dacian Julien Ciolos si fosta ministra a Justitiei, Raluca Alexandra Pruna) au introdus in legislația României o instituție – Centrul National pentru Interceptarea Comunicatiilor - care nu exista din punct de vedere juridic, in sensul ca nu a dobândit niciodată personalitate juridica si nu a fost niciodată înființată printr-

un act normativ public, cu valoare de lege, care sa fie opozabila cetătenilor României.

Legiferarea unei instituții printr-o ordonanță de urgenta a încălcat art. 115, pct. (6) din Constituția României potrivit căruia: *“Ordonantele de urgenta nu pot fi adoptate in domeniul legilor constitutionale, nu pot afecta regimul institutiilor fundamentale ale statului”*.

Activitatea Centrului National de Interceptare a Comunicațiilor din cadrul SRI continua nestingerita si in prezent, iar prin intermediul acestei pretinse “autorități naționale” sunt interceptați milioane de cetățeni, fără sa existe o lege de abilitare emisa de Parlamentul României.

Prin art. IV pct.2 al OUG nr. 6/2016 s-a introdus în cuprinsul art. 13 din Legea 14/1992 prevederea potrivit căreia, **prin excepție**, organele SRI pot fi desemnate organe de cercetare penală, conform art. 55 alin. 5 și 6 CPP, pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică.

Întrucât OUG nr. 6/2016 a abilitat Centrul National pentru Interceptarea Comunicațiilor și organele SRI să desfășoare activități care restrâng dreptul la viața privată, la secretul corespondentei, precum si cel la un proces echitabil, apreciem ca s-a încălcat flagrant atât art. 115 pct. (6) din Constituție, care interzice adoptarea de ordonanțe de urgenta in domeniul legilor constitutionale, al drepturilor si libertăților fundamentale, precum si art. 21 pct (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 26 privitor la viața privata, art. 28 privitor la secretul corespondentei, art. 61 pct (1) din Constituția României.

Totodată, art. IV pct 1 din OUG nr. 6/2016 prevede că urmează a se încheia **“protocoale de cooperare”** între Serviciul Român de Informații cu Ministerul

Public, Ministerul Afacerilor Interne precum și cu celelalte instituții în cadrul cărora își desfășoară activitatea organele judiciare. Culegerea de probe nu se poate face în baza unor protocoale, ea putându-se face numai în baza unei proceduri stabilite prin lege.

Prevederile art. IV pct 1 din OUG nr. 6/2016 încalcă dispozițiile art. **art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție, art. 124 din Constituție, art. 1 alin. (5) din Constituție, art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (1) și art. 26 din Constituție, art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (1) din Constituție, art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție** (fiind aplicabile *mutatis mutandis* cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 26/2019), precum și **art. 147 alin. (4) din Constituție.**

Dispozițiile art. I, II și IV din OUG nr. 6/2016 încalcă cele statuate de Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 51/2016, nr, 302/2017, nr, 22/2018, nr. 734/2017, nr. 26/2019.

În economia textului, solicităm Curții să facă extinderea și să analizeze toate aceste articole care sunt în sinergie, întregul lor conținut fiind în contradicție cu deciziile CCR și încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia Deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii.

În concluzie, viciile de neconstituționalitate extrinseci și intrinseci ce privesc adoptarea și conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016 nu pot fi complinite de către Parlament.

Dimpotrivă, conform jurisprudenței constante a Curții Constituționale, viciul de neconstituționalitate extrinsec ce privește adoptarea ordonanței de urgență determină întotdeauna neconstituționalitatea legii de aprobare a acesteia, în ansamblu.

Viciul de neconstituționalitate al unei ordonanțe de urgență emise de Guvern nu poate fi acoperit prin aprobarea de către Parlament a ordonanței respective. Legea care aprobă o ordonanță de urgență neconstituțională este ea însăși neconstituțională.

Față de cele arătate, susținem că *Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal* au fost adoptate cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale **art. 1 alin. (3) și (5) rap. la art. 141 și art. 16 alin (1) din Constituția României, art. 1 alin. (5) raportat la dispozițiile Legii nr. 24, 2000, art. 1 alin (3), (4) și (5), art. art 21 alin (3), art. 23 alin. (1), art. 26, art. 61 alin. (1), art. 65 alin 2 lit h, art. 115 alin. (4) și (6), art. 124, art. 131, art. 132 alin. (1), art. 147 alin. (4) din Constituția României**, republicată și, în consecință, **solicităm Curții Constituționale să admită sesizarea și să constate neconstituționalitatea legii** trimise la promulgare și OUG nr. 6/2016 **în ansamblul lor.**

1*Decizia nr. 722 din 7 octombrie 2020, parag. 67-85; Decizia nr. 140 din 13 martie 2019, parag. 78-83; Decizia nr. 141 din 13 martie 2019, parag 90-91; Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, parag 84-88; Decizia nr. 239 din 3 iunie 2020, parag. 73; Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, parag. 82-89; Decizia nr. 681 din 6 noiembrie 2018, parag. 243-252; Decizia nr. 29 din 29 ianuarie 2020, parag. 48-54.*

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO